

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **MUDr. J. T.**, proti žalované: **Česká lékařská komora**, se sídlem Dolní náměstí 38, Olomouc, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2008, č.j. 04/65/336A v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 4. 2009, č. j. 22 Ca 210/2008 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala včasnou kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 4. 2009, č. j. 22 Ca 210/2008 – 25, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 14. 6. 2008, č. j. 04/65/336A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž rozhodla, že se žalobce dopustil disciplinárního provinění, neboť závažně porušil § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČLK“), a § 7 odst. 2 písm. a) stanovského předpisu České lékařské komory č. 1, organizační řád (dále jen „organizační řád ČLK“). Za spáchání tohoto disciplinárního provinění mu uložila podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona o ČLK, a § 13 odst. 3 písm. a), odst. 5 Disciplinárního řádu České lékařské komory (dále jen „disciplinární řád ČLK“) disciplinární opatření spočívající v podmíněném vyloučení z České lékařské komory se zkušební dobou v trvání dvou let.

Žalobce se disciplinárního provinění dopustil tím, že jako odborný zástupce nestátního zdravotnického zařízení Nemocnice sv. Zdislavy, a.s., se sídlem Mostiště 103, Velké Meziříčí, a přednosta tamějšího chirurgického oddělení nařídil v tomto zdravotnickém zařízení dne 10. 3. 2004 u pacientů J. S. a V. K., dne 11. 3. 2004 u pacientů J. A. a L. N. a dne 16. 3. 2004 u pacientky M. D., provést implantaci endoprotéz typu ANA NOVA, ačkoliv u těchto endoprotéz nebylo v uvedené době vydáno prohlášení o shodě jejich vlastností s technickými požadavky

stanovenými obecně závaznými právními předpisy, ani ujištění o vydání tohoto prohlášení, čímž byla porušena § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 4 písm. d) zákona č. 123/2000 Sb., o zdravotnických prostředcích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotnických prostředcích“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelka uvedla, že ze skutkových zjištění vyplynulo, že kloubním endoprotézám typu ANA NOVA rakouského výrobce společnosti INTRAPLANT GmbH nebyla udělena evropská značka shody CE dle směrnice č. 93/42/EHS a ani nebyla posouzena shoda jejich vlastností s technickými požadavky podle § 13 odst. 9 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Protože tyto skutečnosti podle § 4 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. d) zákona o zdravotnických prostředcích jsou podmínkou pro užití těchto zdravotních prostředků, poskytovatel je nebyl oprávněn použít. Zdůraznila, že k těmto závěrům dospěl i Státní ústav pro kontrolu léčiv ve svém rozhodnutí ze dne 12. 7. 2004, č. j. 4031/2004, kterým byla uložena zdravotnickému zařízení Nemocnice sv. Zdislavy, a.s., za předmětnou implantaci uvedených protéz pokuta ve výši 200 000 Kč. Ke shodnému závěru dospělo i Ministerstvo zdravotnictví ve svém rozhodnutí ze dne 22. 9. 2004, Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 6. 2005, č. j. 10 Ca 212/2004 - 40, Česká společnost pro ortopedii a traumatologii na svém zasedání ze dne 11. 5. 2004 i Policie České republiky ve svém usnesení ze dne 22. 12. 2004, č. j. ČTS:PJM-267/OHK-21-2004. Tyto závěry byly vysloveny v uvedené věci, ale netvoří překážku věci rozhodnuté, neboť v nich žalobce nevystupoval, příp. vystupoval v jiném procesním postavení.

Stěžovatelka shledala, že MUDr. J. T. byl odborným zástupcem zdravotnického zařízení Nemocnice sv. Zdislavy, a.s., ve smyslu § 9 odst. 2 zák. č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. č. 160/1992 Sb.“). Protože použití právně závadných implantátů ANA NOVA nařídil, je za toto jednání odpovědný. Tímto jednáním přitom porušil jednak § 9 odst. 2 písm. a) zákona o ČLK a jednak § 7 odst. 2 písm. a) organizačního řádu ČLK, neboť nevykonával své povolání v souladu a způsobem stanoveným zákony, a nedodržel ani § 1 odst. 3 stavovského předpisu České lékařské komory č. 1, etického kodexu České lékařské komory, neboť nedodržel zákony a závazné předpisy platné pro výkon povolání. Žalobce porušil § 4 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. d) zákona o zdravotnických prostředcích, když použil zdravotnické prostředky, které nesplňovaly veškeré podmínky pro jejich použití. Připomněla, že odborný zástupce, který musí být ze své podstaty i lékařem a tedy členem komory, spadá podle § 2 zákona o ČLK pod její disciplinární pravomoc.

K uložené sankci stěžovatelka uvedla, že uložení mírnějšího disciplinární opatření (uložení pokuty od 3000 do 30 000 Kč) by nesplnilo svůj účel, neboť MUDr. J. T. během disciplinárního řízení neprojevil ani jednu politování nad svým postupem, jímž umožnil implantaci právně závadných endoprotéz. Ani následně si neuvědomil své závažné pochybení spočívající v hrubém porušení právních předpisů upravujících oblast poskytování zdravotní péče, které by v obdobných opakujících se případech mohlo mít nedozírné následky v podobě poškození života a zdraví pacientů. Naproti tomu stěžovatelka neuložila přísnější druh disciplinárního opatření (vyloučení z komory), neboť za polehčující okolnost shledala, že pacienti nebyli implantací endoprotéz ANA NOVA poškozeni a jejich zdravotní stav je v současné době na odpovídající úrovni. Po posouzení těchto okolností uložila MUDr. J. T. za citované závadné jednání disciplinární opatření podmíněné vyloučením z komory, které podle jejího názoru nejlépe vystihne závažnost posuzovaného jednání.

Proti tomuto napadenému rozhodnutí podal MUDr. J. T. žalobu, v níž vznesl osm žalobních námitek, které podrobně rozvedl, a navrhl, aby Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) svým rozsudkem pro důvodnost žalobních námitek zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. V případě, že by krajský soud zamítl žalobu, navrhl žalobce ve smyslu § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), aby

krajský soud upustil od uložení disciplinárního opatření, neboť již samotné disciplinární řízení splnilo svůj účel.

Krajský soud ve svém rozsudku ze dne 2. 4. 2009, č. j. 22 Ca 210/2008 - 25, shledal všechny žalobní body za nedůvodné, přičemž své úvahy podrobně a přehledně rozvedl v odůvodnění svého rozsudku. Krajský soud se dále zabýval návrhem žalobce na moderaci uložené sankce, přičemž shledal rozhodnutí nepřezkoumatelným. Zdůraznil, že k moderaci může soud přistoupit jen tehdy, pokud správní orgán při ukládání sankce řádně hodnotil veškeré skutečnosti, které vyšly najevo v řízení a které by mohly mít vliv na výši sankce. Jen rozhodnutí, které obsahuje takové řádné hodnocení, včetně všech úvah správního orgánu o tom, jaký měla která z takových skutečností na výši uložené sankce vliv, dává soudu možnost přezkoumat úvahy o výši sankce a případně přistoupit k uplatnění moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Podle krajského soudu tomu tak však v dané věci rozhodně nebylo, neboť stěžovatelka stanovila výši sankce pouze na základě tří skutkových okolností případu. Za první, že žalobce neprojevil nad svým jednáním lítost a ani následně si neuvědomil závažnost svého jednání, za druhé, že toto jeho jednání by mohlo mít v případě svého opakování nedozírné následky v podobě poškození života a zdraví pacientů a za třetí, že život ani zdraví pacientů nebylo poškozeno. Stěžovatelka se však nezabývala tím, že CE certifikace byla úspěšně ukončena a že žalobce byl výrobcem ujistěn o provedených zkouškách a vlastnostech předmětných endoprotéz (jakkoli to nemělo vliv na okamžik ukončení CE certifikace). Přestože tyto skutečnosti nemohou mít vliv na samotnou odpovědnost žalobce za deliktní jednání, je podle krajského soudu třeba, aby byly řádně vyhodnoceny při úvahách o druhu a výši uložené sankce, což se však v této věci nestalo. Z tohoto důvodu krajský soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil bez jednání pro jeho nepřezkoumatelnost a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil stěžovateli k dalšímu řízení a zavázal ji, aby řádně posoudila veškeré žalobcem uváděné skutečnosti, které by mohly mít vliv na výši uložené sankce. Rovněž ji zavázal, aby postavila najisto, jaký primariát zastával v předmětné době žalobce a kterého chirurgického oddělení byl přednostou a zda jako přednosta příslušného chirurgického oddělení měl pravomoc naříditi příslušné implantace, jak je uvedeno v popisu skutku ve výroku jejího rozhodnutí. Krajský soud rozhodl také o nákladech řízení.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka z důvodu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost, neboť podle jejího názoru ve svém napadeném rozhodnutí dostatečně popsala veškeré úvahy, kterými se řídila při ukládání druhu a výše sankce. Zopakovala své úvahy, které ji vedly k uložení disciplinárního opatření a které okolnosti žalobcova jednání považovala za přitěžující a které za polehčující. Názor a z něj pramenící pokyn krajského soudu, aby byla zohledněna rovněž skutečnost, že CE certifikace byla následně úspěšně dokončena a že žalobce byl ujistěn o vlastnostech předmětných endoprotéz, odmítla jako vadný a v rozporu se zákonem. Namítla totiž, že ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 4 písm. d) zákona o zdravotnických prostředcích vyžadovala, aby certifikace zdravotnických prostředků byla již dokončena, přičemž od tohoto kogentního ustanovení není přípustné se odchýlit. Podle jejího názoru by zohlednění této skutečnosti bylo rovněž precedentem, v jehož důsledku by nezákonný postup lékařů byl postihován v závislosti na budoucí nejisté události, a mohl by vést k tomu, že lékaři by v budoucnu důvodně spoléhali na to, že jejich nezákonný postup nebude postihován, pokud dojde k následné certifikaci zdravotnických prostředků. Společenská nebezpečnost takového jednání by přitom byla velká, a proto stěžovatelka nepovažuje následnou certifikaci výrobku za okolnost, kterou by měla při ukládání druhu a výše disciplinárního opatření brát v úvahu. K výtce, že stěžovatelka nezohlednila výrobcovo ujistění o provedených zkouškách a vlastnostech předmětných endoprotéz uvedla, že s ohledem na absenci zmíněných dokumentů o CE certifikaci a shodě nemá výrobcovo ujistění žádný vliv na druh a výši uloženého disciplinárního opatření. V této souvislosti zdůraznila, že neznalost zákona neomlouvá a že žalobce byl upozorněn, že implantáty nemají certifikaci.

K pokynu krajského soudu, aby stěžovatelka v dalším řízení odstranila pochybnosti o pracovním zařazení žalobce uvedla, že je odstranila prokázáním žalobcovy odpovědnosti z titulu výkonu funkce odborného zástupce nestátního zdravotnického zařízení ve smyslu § 9 odst. 2 zák. č. 160/1992 Sb., když žalobcova příslušnost k určitému oddělení je nerozhodná. Skutečnost, že nařídil implantaci právně závadných zdravotnických prostředků je přitom nesporná, neboť proti tomuto závěru žalobce v řízení nikdy nebrojil. Z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 22 Ca 210/2008 - 25, a vrátil mu věc k novému projednání a rozhodnutí.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že v předmětné době zastával funkci primáře chirurgického oddělení, na němž se však operace neprováděly, a proto za jejich provedení nenesl žádnou odpovědnost, když neměl žádnou nařizovací pravomoc k jinému oddělení a operaci se neúčastnil ani jako lékař. Ohradil se tedy proti tomu, že mu stěžovatelka uložila disciplinární opatření za to, že jako přednosta tamějšího chirurgického oddělení nařídil provést příslušné implantace, přestože tento závěr není podpořen žádnými důkazy. Popřel také, že by za dané jednání odpovídal z titulu odborného zástupce nestátního zdravotnického zařízení, k čemuž údajně dospěl i Státní ústav pro kontrolu léčiv. Zdůraznil, že předmětné endoprotézy byly certifikovány, měly veškeré pozitivní vlastnosti uváděné výrobcem a v současné době jsou používány nejen v České republice, ale i v ostatních evropských nemocnicích. Připomněl, že operace všech pacientů se zdařila, aniž by došlo u nějakého z nich k jakékoli komplikaci. Dále uvedl, že stěžovatelka nemá kompetenci k uložení disciplinárního opatření za porušení § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 4 písm. d) zákona o zdravotnických prostředcích, a proto je napadené rozhodnutí nicotné. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud v celém rozsahu potvrdil rozsudek krajského soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 22 Ca 210/2008 - 25.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán tehdy, když soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo tehdy, když byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Nejvyšší správní soud podotýká, že předmětem tohoto kasačního řízení je přezkoumat, zda stěžovatelka uložila žalobci za jeho jednání sankci na základě přezkoumatelných úvah uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí či nikoli.

Podle § 18 odst. 1 zákona o ČLK vykonává disciplinární pravomoc vůči všem členům komory tzv. čestná rada komory, přičemž podle odst. 3 citovaného ustanovení může čestná rada komory za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona uložit jako disciplinární opatření a) pokutu od 3000 do 30 000 Kč, b) podmíněné vyloučení z komory, c) vyloučení z komory. K úpravě disciplinárního řízení se podle § 15 odst. 2 písm. a) tohoto zákona vydává disciplinární řád, který je podle § 9 odst. 2

citovaného předpisu povinen každý člen komory dodržovat. Podle § 13 odst. 4 disciplinárního řádu ČLK probíhá řízení před senátem čestné rady komory analogicky, jako řízení před senátem čestné rady okresního sdružení komory. Rozhodnutí senátu má stejné náležitosti jako rozhodnutí senátu okresního sdružení a pro jeho vypracování platí stejná lhůta. Přičemž podle § 10 odst. 3 disciplinárního řádu ČLK je při rozhodování v disciplinárním řízení senát povinen přihlídnout a) *ke povaze skutku a k jeho následkům*, b) *ke okolnostem, za nichž byl spáchán*, c) *ke osobě a poměrům lékaře, proti kterému je vedeno disciplinární řízení*, d) *ke míře jeho zavinění*. Přitom je nutno volit takové disciplinární opatření, které se jeví jako adekvátní k disciplinárnímu provinění.

Ve výše uvedeném ustanovení jsou tedy uvedena zákonná kritéria, k nimž musí správní orgán přihlížet při ukládání disciplinárního opatření. Z ustanovení je zřejmé, že se jedná o výčet uzavřený (tj. taxativní), neboť se v nich nevyskytuje žádná klauzule (chybí pro demonstrativní výčet typická slova jako „*například*“, „*zejména*“, „*především*“ apod.), z níž by bylo možno dovodit, že výčet je příkladný (tj. demonstrativní). Protože se jedná o ustanovení, na jehož základě správní orgán v rámci svého vrchnostenského postavení ukládá subjektům sankce, je stěžovatelka oprávněna uložit žalobci sankci (disciplinární opatření) jen s přihlídnutím ke všem uvedeným kritériím. Tento názor je vyjádřen rovněž v setrvalé judikatuře správních soudů, podle níž se jedná o vadu řízení, pokud správní orgán označí a odůvodní jen některá kritéria, z nichž vycházel a opomene kritéria zbývající (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 A 154/2002 - 51).

Z napadeného rozhodnutí přitom však vyplývá, že stěžovatelka posuzovala při ukládání druhu a výše disciplinárního opatření pouze to, že žalobce neprojevil nad svým jednáním lítost a ani následně si neuvědomil závažnost svého jednání, že toto jeho jednání spočívající v použití necertifikovaných zdravotnických výrobků by mohlo mít v případě svého opakování nedozírné následky v podobě poškození života a zdraví pacientů a že život ani zdraví pacientů nebylo poškozeno. Podle Nejvyššího správního soudu se tak stěžovatelka zabývala povahou skutku (používání necertifikovaných zdravotnických výrobků by mohlo v obdobných případech vést k poškození života a zdraví) a jeho následků (život ani zdraví pacientů nebylo poškozeno), tj. okolnostmi uvedenými v § 10 odst. 3 písm. a) disciplinárního řádu ČLK, a částečně také k okolnostmi stanovenými v § 10 odst. 3 písm. c) disciplinárního řádu ČLK (neprojevil nad svým jednáním lítost a ani následně si neuvědomil závažnost svého jednání) a okolnostmi stanovenými v § 10 odst. 3 písm. d) disciplinárního řádu ČLK, byť vyjádřenými na jiném místě odůvodnění (při posuzování skutečnosti, že žalobce byl na absenci certifikačních listin upozorňován MUDr. S.).

Stěžovatelka tedy uložila disciplinární opatření jen s ohledem na některá stanovená kritéria, když nepřihlédla zejména k okolnostem, za nichž byl skutek spáchán (§ 10 odst. 3 písm. b) disciplinárního řádu ČLK), neboť se, jak správně shledal krajský soud, nezabývala ani tím, že implantované endoprotézy ANA.NOVA splňovaly v dané době podmínky ISO, že jejich certifikace již probíhala a že byla těmto zdravotnickým výrobkům udělena krátce po skutkovém ději. Nepřihlédla ani k ujištění výrobce založenému ve správním spisu, byť poněkud neurčitě, o provedených zkouškách a vlastnostech endoprotéz. Tato skutečnost vyplývá nejen z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale i ze samotné kasační stížnosti, v níž namítala, že přihlídnutí k těmto okolnostem je v rozporu se zákonem. Nejvyšší správní soud však z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že stěžovatelka při ukládání disciplinárního opatření podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona o ČLK za použití § 13 odst. 5 disciplinárního řádu ČLK byla podle výše citovaných právních předpisů povinna přihlídnout ke všem okolnostem stanoveným v § 10 odst. 3 disciplinárního řádu ČLK, tj. i k okolnostem, proti jejichž zohlednění stěžovatelka brojila. Protože tak stěžovatelka v napadeném rozhodnutí nečinila, Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem shledal, že stěžovatelka při ukládání disciplinárního opatření neposoudila všechna kritéria stanovená disciplinárním řádem ČLK, čímž zatížila napadené rozhodnutí vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V této souvislosti Nejvyšší správní soud

podotýká, že v novém rozhodnutí by stěžovatelka při rozhodování o druhu a výši disciplinárního opatření neměla opomenout ani okolnost týkající se osoby a poměru žalobce, zejména s ohledem na dobu, která uplynula od spáchání deliktního jednání.

Nejvyšší správní soud k tomu dále považuje za vhodné poznamenat, že trestnost činu nezanikla následnou certifikací předmětných endoprotéz ANA.NOVA. Ze skutkových zjištění totiž vyplývá, že skutek se stal mezi dny 10. 3. 2004 a 16. 3. 2004, dne 1. 5. 2004 se Česká republika stala členem Evropské unie a teprve dne 19. 5. 2004 vydala RWTUV, organizace udělující v Německu certifikáty CE, na předmětné endoprotézy ANA NOVA společnosti Intraplant, GmbH certifikát CE č. 04207-1287/04. Přitom i podle současné právní úpravy (nařízení č. 336/2004 Sb., provádějící mj. i zákon č. 123/2000 Sb.) nemusí být zdravotnický prostředek ověřen klinickými zkouškami jen tehdy, pokud byl uveden na trh v členských státech Evropských společenství a označen značkou shody CE. Právní úprava tedy nijak nezměnila podřaditelnost takového jednání pod porušení stavovských povinností lékaře stanovených v § 18 zákona o ČLK.

Ke stěžovatelčině výtce směřující proti výzvě krajského soudu, aby v novém rozhodnutí odstranila pochybnosti o pracovním zařazení žalobce, neboť je již údajně odstranila tím, že žalobce je odpovědný z titulu výkonu funkce odborného zástupce odpovídajícího za odborné vedení nestátního zařízení podle § 9 odst. 2 věty poslední zák. č. 160/1992 Sb., uvádí Nejvyšší správní soud následující: Dospěla-li stěžovatelka k zmíněnému závěru, pak je nezbytné, aby tento skutkový závěr náležitě vyjádřila i v popisu jednání uvedeném ve výroku rozhodnutí, z nějž byl žalobce uznán vinným a bylo mu uloženo disciplinární opatření. Pokud tedy stěžovatelka trvá na uvedeném závěru, musí zesouladnit popis skutku ve výroku svého rozhodnutí se skutkovým zjištěním konstatovaným v odůvodnění příslušného rozhodnutí. Popis skutku by totiž neměl obsahovat taková tvrzení, která nejsou dostatečně podložena skutkovými zjištěními (zejména dokazováním) a ani právní úvahy, které nejsou pro posouzení věci relevantní.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contrario ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalobce, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), je neuplatnil a z obsahu spisu ani nevyplývá, že by mu nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu